

רק אני

סקוטלנד

חי פעם בסקוטלנד ילד בשם פירסי. וכמו כל הילדים הקטנים, וגם הילדות הקטנות, לא אהב ללכת לישון כשהגיע הזמן.

הוא חי עם אמא שלו בבית קטן שנבנה מאבנים גדולות, כאלה שאפשר למצוא הרבה בסביבה, ממש על הגבול בין אנגליה וסקוטלנד. ולמרות שהם היו אנשים עניים, הרי בערבים בבית שלהם היה נעים, כשבתנור גדול בער כבול בלהבה בהירה ונר האיר את החדר.

פירסי אהב מאוד להתחמם ליד התנור ולשמוע סיפורים מוזרים, אותם סיפרה

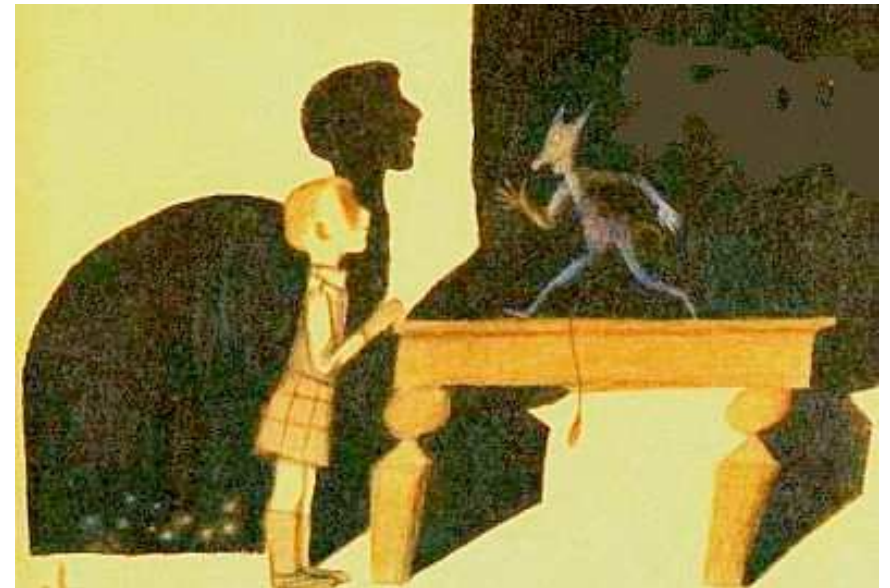
באותה התקופה העתיקה, בכל משק בית של איכרים, התנהלו הבראונים משלהם. תשאלו מי הם הבראונים? ובכן באנגליה ובסקוטלנד כך קראו

ליצורים קטנים ומצחיקים, שדוני הבית. מדי לילה השדונים ירדו בארובת האבן

לו אמא. הוא אהב גם לשחק בצלליות שאור התנור זרק על קירות החדר. אבל כשאמא הייתה אומרת: "נו, עכשיו, פירסי, לך לישון!" לפירסי תמיד היה נדמה שעדיין מוקדם והוא התווכח אתה כל ערב. אך כשהוא נשכב בסוף במיטת החמימה שלו, ושם את ראשו על הכרית הרכה, היה נרדם מיד בשינה עמוקה. ערב אחד פירסי התווכח שוב ושוב עם אמא, עד שסבלנות שלה פקעה. היא לקחה את הנר, הלכה לישון והשאירה את פירסי לבדו. "תישאר, תישאר לבדך ליד האש" אמרה לו בצאתה מהחדר "עוד תבוא הפיה הזקנה הרעה ותחטוף אתך כי לא שמעת בקולה של אמך." "אז מה!" חשב פירסי "אינני מפחד מהפיה הזקנה הרעה."

וסידרו את הבית. הם ניקו ושטפו את הכל הדרוש ניקוי, ואמא של פירסי הייתה משאירה להם, בתודה עבור העבודה, קנקן חובצת עזים. השדונים הקטנים היו בני בית טובי לב

ונחמדים, אבל קל מאוד היה להעליב אותם. וי לבעלת הבית ששכחה להשאיר להם קנקן חובצת! למחרת

הכל בבית היה הפוך. ונוסף לכך השדונים יותר כבר לא נכנסו לביתה. והשדון שמדי לילה נכנס לביתו של פירסי מצא תמיד, אבל תמיד, קנקן חובצת. ובזמן שפירסי ואמא שלו ישנו חזק, הוא ניקה וסידר את הדירה. אלא שאמא שלו הייתה פיה רעה וחמורה. היא לא סבלה אנשים. עליה דיברה אמא של פירסי כשעזבה אותו לבדו בערב.

פירסי היה בהתחלה מרוצה מאוד, כי הצליח לעמוד על שלו ונשאר מתחמם ליד התנור. אבל כשהאש דעכה הוא התחיל להרגיש מוזר ולחשוב על שכיבה למיטה החמה שלו. הוא התכוון כבר לכך, כשפתאום שמע רעש וגירוד כלשהו בארובת האבן. ואז לחדר קפץ מהארובה שדון קטן, בעל זוג אוזניים חדות וזנב ארוך.

ישר על רגלו של השדון. והשדון המסכן
נתן צעקה כל כך חזקה שהפיה הזקנה
שמעה אותו וקראה לתוך ארובת

פירסי נרעד מההפתעה והשדון
השתומם מאוד כשראה שפירסי עוד
לא במיטה.
"איך קוראים לך?" שאל פירסי.
"אני!" ענה השדון ועשה פרצוף מצחיק
"ואתך?"
פירסי חשב שהשדון רק מתבדח
והחליט להתחכם.
"רק אני!" ענה.
"אז נסה לתפוס אותי, רק אני!" קרא
השדון וקפץ הצדה.
פירסי והשדון התחילו לשחק מול האש.
השדון היה זריז ומהיר. הוא קפץ
בזריזות רבה מהמזווה לשולחן, ממש
כמו חתול! והוא קפץ ודילג יפה. פירסי
לא יכול היה לנתק את עיניו ממנו.
אלא שהאש בתנור התחילה לדעוך
ופירסי לקח מגרף כדי לנער את הכבול.
ואז לצערו גחלת קטנה וחמה נפלה

לעומת זאת הייתה מרוצה מאוד כי
מהערב הזה לא הייתה צריכה להזכיר
פעמיים לפירסי שהגיע הזמן לישון.

האבנים:
"מי פגע בך? תכף ארד לשם ואתן לו
מנה כראוי."
פירסי המבוהל ברח מיד לחדר השכן
שבו עמדה המיטה שלו, וכיסה את
ראשו בשמיכה.
"זה 'רק אני'!" ענה השדון.
"אם זה רק אתה, אז למה אינך נותן לי
לישון" התרגזה הפיה הזקנה.
ותוך כן מהארובה יצאה יד ארוכה,
בעלת עצמות בולטות וציפורניים חדות,
תפסה את השדון הקטן ומשכה אותו
כלפי מעלה.
למחרת אמא של פירסי מצאה את
קנקן החלב באותו המקום ליד הדלת,
שבו השאירה אותו בערב. והשדון
הקטן לא הופיע כבר יותר בביתה. היא
הצטערה מאוד שאבדה את העוזר
הקטן שלה.